

отъ два съединени шатра. Въ такива шатри наблизо около царската ставка сж били разположени князь Суворовъ, графъ Адлебергъ и Д. А. Милютинъ. Другитѣ лица отъ свитата се настаниха въ полуразрушенитѣ стаи на Мехмедъ-бейовата кѣща. На съѣдния Мехмедъ-бейовъ домъ бѣ обтегнатъ общъ шатръ, който е служилъ за сборно мѣсто на Императорската свита. Злобата на деня, темата на обсъждания и разговори съставляваха разнитѣ извѣстия и прѣдположения за военнитѣ дѣйствия.

Отъ 8 юлий послѣдва едно нововъведение; прѣз време на вечерния чай графътъ А. В. Адлербергъ четѣше на високо полученитѣ телеграми отъ агенцията Хавасъ и отзивитѣ на разнитѣ вѣстници. Отъ тая минута нататкъ лицата отъ свитата сѣ повече се сближаваха, прѣдставляваха единъ видъ патриархална задруга.

Близостъта и усилията на дѣйствующитѣ навредѣ около Бѣла войски безпрѣстано се отразяваха и върху грижитѣ и душевнитѣ впечатления на всички, съпровождаюци Царя.

Отъ казаното по-горѣ става явно, че за да се разбере смисълъта на освободителната война, достатъчно е единъ погледъ на градеца Бѣла, тогавашно село: християнски народъ трѣбва да има и християнско управление. Единствено поражда се въпросъ: какъ да се постѣпи съ покорилитѣ се по необходимостъ, но въ самото начало още враждебно настроени елементи къмъ новия редъ? На рускитѣ власти въ случая прѣдстоеше едновременно да се грижатъ и за собственитѣ си войски и за защита на българитѣ отъ враговетѣ имъ потисници, а най-послѣ, еднакво и за самитѣ покорени турци, които отъ една страна биха могли да станатъ жертва, отъ друга—не сж внушавали никакво довѣрие къмъ